

Correu

c/del Riu, 6. 25007 Lleida

Fax: 973 246 031

cercle@segre.com

www.segre.com

En aquesta secció només es publicaran les cartes que vagin acompanyades d'una completa identificació de l'autor (nom, adreça, DNI i telèfon, si fa al cas), tot i que, si es demana, és possible la firma sota pseudònim o inicials. SEGRE no tornarà els originals i si la seua extensió passa de 20 línies (1.200 caràcters), es reserva el dret de resumir-los.

Palestina: les mobilitzacions van donant els seus fruits

Sr. Director:

El fet que l'Assemblea General de l'ONU hagi proclamat per una gran majoria Palestina com l'Estat número 194 demostra com un poble lluitador i organitzat aconsegueix arribar a ser un poble respectat. I de com les mobilitzacions, ja sigui per causes socials, nacionals o d'una altra mena, en l'àmbit públic o personal, realitzades per persones, entitats o organitzacions serveixen per alguna cosa, independentment del temps que costi dur-les a terme. I és que aquesta ha estat una victòria sense precedents per al poble palestí, per a la pau i per a molta gent de tots els racons del món units a les riuades de palestins que s'han llençat als carrers per celebrar aquesta fita històrica després de dècades patint una sufocant dictadura militar israeliana, controls repressius entre feina i casa seva i la contínua negació dels seus drets sota una amenaça de violència i inseguretat constant, mentre ara es compleix el 65è aniversari del reconeixement de l'Estat d'Israel per part de l'ONU.

Ara bé, el camí del poble palestí cap a la llibertat encara és lluny del seu destí, però, com en qualsevol consecució d'objectius a la vida quan segons les condicions no es pot demanar el seu compliment d'un sol cop, aquest ha estat un pas decisiu, i la gent de tot el món també ha jugat un paper clau (especialment des de diverses comunitats, com Avaaz), inclòs el recolzament de personalitats com Stéphane Hessel (autor del famós llibre *Indigneu-vos!*, que inspirà el moviment dels Indignats) o Ron Pundak (figura israeliana clau en el procés de pau d'Oslo). Un paper que la delegada general de Palestina per Europa, Leila Sahid, s'ha encarregat de recordar ara i en el futur com a mostra

LA CARTA DEL DIA

En record de Lluís Maria de Puig

SR. DIRECTOR:

Ha mort Lluís Maria de Puig, historiador i polític catalanista profundament europeista i ric de vida i de cultura. Actualment, president del Consell Català del Moviment Europeu, va participar intensament en la política europea i sempre va vetllar per l'entesa entre persones i regions.

De Puig ha estat, sense dubte, un fidel servidor de Catalunya, d'Europa i, també, des del seu vessant polític, del socialisme. Sempre recordaré les seves reflexions i converses, i les trobades obertes per parlar de política i del present i futur de la societat, que any rere any organitzava als estius a la seva casa de Vilopriu. Però a banda d'un bon polític i historiador, en Lluís Maria ha estat, per

damunt de tot, una persona reflexiva, honesta i diplomàtica. Un home culte i format que sempre ha demostrat una gran estima per Catalunya i un gran interès per la nostra història i les nostres terres.

Lleida lamenta la mort de Lluís Maria de Puig, una de les persones que més han recolzat la candidatura de l'ajuntament de Lleida per rebre la Placa d'Honor del Consell d'Europa i, també, des de fa anys, un dels membres del jurat del Premi Internacional Ciutat de Lleida.

Com a persona, De Puig sempre va buscar l'acord i l'entesa amb tothom i va esdevenir, per tant, un ésser proper i estimat, i un amic per als que vam tenir la sort de conèixer-lo.

ANGEL ROS I DOMINGO. ALCALDE DE LLEIDA

d'Europa (que fins fa no gaire, sota una intensíssima pressió americana, basculava entre el *no* i una abstenció), no va poder fer res davant la rapidesa de diverses comunitats i de la força ciutadana necessària per guanyar. Un país europeu rere l'altre van trencar la *disciplina americana* per alinear-se amb la crida de justícia iniciada per la seva ciutadania (països com Espanya, França, Itàlia o Suècia) i, finalment, la gran majoria van votar a favor de Palestina. Un fet que demostra que sense cap intervenció dels EUA i Israel en els assumptes mundials podem continuar endavant sense ells. Però també, de passada, demostra la incapacitat de la UE per fer una política exterior comuna, fet provocat per les contradiccions dels diferents grups de l'àrea capitalista europea amb visions que, si bé obeeixen al mateix esquema de dominació, són frontalment oposades pel que fa al repartiment de papers en l'escena mundial. Sens dubte, aquesta és una petita victòria per part d'un po-

ble oprimint i en lluita pel seu alliberament, però al món queden altres pobles en lluita per la seva existència. Qui se'n recorda del drama dels kurds, la nació sense estat més poblada del món repartida entre 4 països, on uns 818 presos polítics es troben en vaga de fam per la política del Govern turc? Encara hi ha moltes nacions sense Estat a l'espera d'assolir el seu dret a l'autodeterminació, que no necessàriament passaria per la independència però sí que seria un bon exercici democràtic. Pot ser Catalunya la propera? Fem-ho possible perquè sigui una realitat?

TONI YUS PIAZUELO.
LLEIDA TREBALLADORA

Petició als presidents

Senyors Mariano Rajoy i Artur Mas:

He sigut vint-i-sis anys jutge de pau; el senyor Rajoy, el senyor Mas i el senyor Jordi Pujol em coneixen bastant i el senyor Castells, el senyor Llo-

rens, el senyor Acebes..., bé, gairebé tots tenen els meus llibres.

Al ser jutge de pau vaig fer molts casaments al jutjat d'Alpicat i després fèiem una cerimònia en una finca de la meua propietat. Els casaments es van fer famosos, fins i tot vam sortir a la televisió i amb frases com: "Casi's a Alpicat, com si fos a Hollywood."

En els consells que donava a les cerimònies deia que una de les pitjors coses que podien tindre les persones era ser tossudes, però que en el matrimoni encara eren pitjors, i llavors els explicava aquesta anècdota:

Hi havia dos cabres; una era en un costat d'un barranc i l'altra era a l'altre costat, les dos volien creuar-lo i només hi havia un tronc per passar. Van voler passar totes dos alhora i, al trobar-se al mig del barranc, es van començar a donar cops, i és clar, les dos van caure al barranc. Hauria sigut més fàcil passar primer una i després l'altra.

Sempre vaig dir, com a jutge de pau, que abans d'arribar

a la lluita, dialogar, dialogar i dialogar, i no tancar-se en banda ni l'un ni l'altre. Això s'ha de tindre en compte, i els consellers que envolten els nostres presidents, abans de realitzar algun canvi, que s'ho pensin bé, que no els passi com a les cabres.

Senyors Rajoy i Mas, us he enviat cartes per mirar de treure gent de l'atur, m'ofereixo per parlar amb els dos, perquè una casa s'aixeca treballant. A mi, l'atur i el tancament de petites empreses i autònoms em preocupa tant com solucionar l'assumpte dels bancs. És solució donar diners als bancs i amb aquests diners enviar més gent a l'atur?

Part d'aquests diners doneu-los a les petites empreses o autònoms perquè puguin treballar, ja que aquests diners acabarien passant pels bancs.

RAFAEL GILART CAPDEVILA.
ALPICAT

Deu milions d'euros

Sr. Director:

Que el món de la cultura del nostre país mereix la màxima atenció és un fet indiscutible, però hi ha notícies que fan escruixir en aquests moments de desori econòmic i retallades. És per això que hom es pregunta per què s'ha de sufragar el Consell de la Cultura i les Arts (CONCA) ara com ara del tot inoperant, un mer artifici nascut en un període que ha quedat bruscament periclitat. La xifra atorgada per a la pròxima temporada al Museu d'Art Contemporani (MACBA), que "només podrà fer quatre exposicions", és "només" de 10 milions d'euros... I no se sap ben bé el que costa mantenir l'artista oficial de torn amb exposicions programades arreu del món.

És evident que avui els temps són uns altres i és per això que ens hauríem de preguntar el perquè de tot plegat...

JORDI PAUSAS.
PARÍS